

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Dagmar Nygrínové v právní věci žalobkyně: **V. K.**, zast. JUDr. Pavlem Reiserem, advokátem, se sídlem Mikulášská třída 9, Plzeň, proti žalovanému: **Krajský úřad Karlovarského kraje**, se sídlem Závodní 353/88, Karlovy Vary, o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 21. 3. 2008, č. j. 17 Ca 4/2008 - 26,

t a k t o :

Usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 21. 3. 2008, č. j. 17 Ca 4/2008 - 26, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) podala kasační stížnost proti usnesení Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“) ze dne 21. 3. 2008, č. j. 17 Ca 4/2008 - 26, (dále jen „napadené usnesení“), kterým byla odmítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 11 2007, č. 1623/SZ/07, (dále jen „napadené rozhodnutí“). Napadeným rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání stěžovatelky proti usnesení Magistrátu města Karlovy Vary, odbor zdravotnictví a sociálních věcí, ze dne 3. 10. 2007, č. j. 31011/OSZ/07. Tímto usnesením bylo rozhodnuto o zastavení řízení ve věci její žádosti o přiznání příspěvku na péči.

Stěžovatelka adresovala dne 8. 1. 2008 Nejvyššímu správnímu soudu podání označené jako „*dovolání*“, v němž uvedla následující formulaci „*Dovolávám se proti rozhodnutí Krajského úřadu Karlovarského kraje o zamítnutí žádosti o přiznání příspěvku na péči podle zákona č. 108/2006 Sb. o sociálních službách, č. j. 31011/OZSV/07 vydané 3. 10. 2007.*“ Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 17. 1. 2008, č. j. Na 14/2008 - 14, shledal, že toto podání je podle svého obsahu žalobou proti napadenému rozhodnutí žalovaného (byť

stěžovatelka uvedla číslo jednací a datum vydání prvoinstančního rozhodnutí), a proto postoupil věc k vyřízení věcně a místně příslušnému krajskému soudu.

Krajský soud poté usnesením ze dne 13. 2. 2008, č. j. 17 Ca 4/2008 – 18, vyzval stěžovatelku, aby ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení tohoto usnesení doplnila a upřesnila svoji žalobu ze dne 8. 1. 2008 tak, aby jednak bylo označeno datem a číslem jednacím rozhodnutí správního orgánu, které stěžovatelka napadá žalobou, a aby uvedla den, kdy jí toto rozhodnutí bylo doručeno, jednak aby doplnila žalobní body, uvedla důkazy, které navrhuje provést, dále aby předložila návrh výroku rozsudku a připojila stejnopis napadeného rozhodnutí. Krajský soud v odůvodnění svého usnesení uvedl, že z podané žaloby totiž nelze zjistit, které rozhodnutí správního orgánu označené datem a číslem se napadá, neboť v žalobě bylo pouze uvedeno, že se žalobkyně dovolává proti rozhodnutí žalovaného o zamítnutí žádosti o přiznání příspěvku na péči podle zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách ze dne 3. 10. 2007, č. j. 31011/OSZ/07, avšak k žalobě byla připojena kopie rozhodnutí KÚKV ze dne 23. 11. 2007, č. j. 1623/SZ/07, a kopie rozhodnutí Magistrátu Karlovy Vary ze dne 2. 10. 2007, č. j. 31011/OZSV/07, včetně dalších příloh. Krajský soud výslovně poučil stěžovatelku, že neodstraní-li ve stanovené lhůtě výše uvedené vady podání, bude toto podání odmítnuto. Rovněž ji upozornil, že rozšířit žalobu o další žalobní body může jen ve lhůtě do dvou měsíců poté, kdy jí bylo doručeno písemné vyhotovení rozhodnutí, které žalobou napadá.

Stěžovatelka doplnila svou žalobu podáním ze dne 4. 3. 2008, které adresovala krajskému soudu prostřednictvím Okresního soudu v Karlových Varech. Uvedla, že napadá rozhodnutí Krajského úřadu Karlovarského kraje ze dne 23. 11. 2007, č. j. 1623/SZ/07, a popsala v něm své zdravotní obtíže a i průběh zaměstnání, přičemž přiložila i kopie lékařských zpráv a svého rodného listu. Podotkla, že její dlouhodobý zdravotní stav je nepříznivý, má průkazku ZTP/P, je prakticky slepá a pobírá důchod ze Slovenské republiky. Navrhla, aby krajský soud rozsudkem zrušil rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 11. 2007, č. j. 1623/SZ/07.

Krajský soud napadeným usnesením odmítl stěžovatelčinu žalobu s tím, že ji nebylo možné v podané podobě projednat, protože postrádala zákonem stanovené náležitosti. Připomněl, že stěžovatelka byla usnesením krajského soudu ze dne 13. 2. 2008, které si převzala dne 18. 2. 2008, vyzvána k doplnění a upřesnění žaloby ve lhůtě 15 dnů. Na základě této výzvy stěžovatelka doplnila podanou žalobu podáním ze dne 4. 3. 2008, která byla doručena Okresnímu soudu v Karlových Varech. Krajský soud ve svém napadeném usnesení poukázal na § 46 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), podle něhož soud usnesením odmítne návrh, jestliže nejsou splněny jiné podmínky řízení a tento nedostatek je neodstranitelný nebo přes výzvu soudu nebyl odstraněn, a nelze proto v řízení pokračovat. Dále vyložil § 71 odst. 1 s. ř. s., v němž jsou upraveny náležitosti žaloby. Podle § 71 odst. 2 s. ř. s. dále dovodil, že je povinností žalobce připojit jeden opis napadeného rozhodnutí, přičemž rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body může žalobce jen ve lhůtě pro podání žaloby, tj. ve lhůtě dvou měsíců. Zdůraznil, že podle § 72 odst. 4 s. ř. s. nelze prominout zmeškání lhůty k podání žaloby. Jelikož stěžovatelka převzala napadené rozhodnutí žalovaného dne 28. 11. 2007, připadl konec dvouměsíční lhůty na 28. 1. 2008. Tento den byl tak posledním nejen pro podání žaloby, ale i pro její doplnění tak, aby splňovala zákonem stanovené náležitosti

a byla projednatelná před soudem. Z těchto úvah dospěl krajský soud k závěru, že žaloba sice byla podána včas ve smyslu § 72 odst. 1 s. ř. s., avšak nesplňovala předepsané náležitosti, když postrádala zejména přesné označení napadeného rozhodnutí žalovaného a ani neobsahovala formulaci jakéhokoli žalobního bodu a návrhu výroku rozsudku. Podle krajského soudu se nedostatek základních náležitostí žaloby, který je v zásadě odstranitelnou vadou, stal uplynutím prekluzivní lhůty vadou neodstranitelnou, protože stěžovatelka žalobu doplnila podáním, které dne 4. 3. 2008 doručila Okresnímu soudu v Karlových Varech a krajskému soudu bylo doručeno až dne 7. 3. 2008, tedy po uplynutí zákonné lhůty. Z tohoto důvodu krajský soud žalobu odmítl, protože ve lhůtě podané žalobě bylo nesprávně označené napadené rozhodnutí a nebyl v ní uveden žádný žalobní bod, což krajskému soudu neumožnilo přezkoumat napadené rozhodnutí.

Stěžovatelka podala proti tomuto usnesení krajského soudu kasační stížnost z důvodu § 103 odst. 1 písm. b) a e) s. ř. s., neboť krajský soud nepostupoval správně, když žalobu odmítl. Stěžovatelka namítla, že napadené rozhodnutí označila dostatečně jasně a postup krajského soudu byl nepřiměřeně přísný a tvrdý. Podle jejího názoru již její první podání ve věci ze dne 8. 1. 2008 posouzené jako žaloba postačovalo k projednání věci, když obě napadená rozhodnutí žalovaného jsou nepřezkoumatelná, neboť nejsou řádně odůvodněna. Krajský soud je tak mohl bez dalšího zrušit, aniž by po stěžovatelce požadoval dalších důkazů. Dále uvedla, že vzhledem ke svému zdravotnímu stavu má nárok na příspěvek na péči, který jí byl žalovaným zamítnut. Z těchto důvodů stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud zrušil usnesení krajského soudu a vrátil mu věc k dalšímu řízení.

Žalovaný podal k věci vyjádření, v němž podrobně rozvedl průběh správního řízení i důvody, které ho vedly k vydání napadeného rozhodnutí. Připomněl, že stěžovatelka, která má trvalý pobyt v České republice, ale je poživitelem důchodu ze Slovenské republiky, požádala dne 2. 7. 2007 o přiznání příspěvku na péči. Žalovaný uvedl, že podle ustanovení čl. 13 odst. 1 Nařízení Rady (ES) č. 1408/71 může osoba podléhat právním předpisům jen jednoho členského státu EU. Důchodci podléhají v souladu s čl. 27 tohoto nařízení předpisům toho státu, na jehož území bydlí, a to za předpokladu, že z tohoto státu zároveň pobírají důchod. Pokud (jako v případě stěžovatelky) důchodce pobírá důchod z jiného státu, než je stát bydliště, pak na základě článku 28 citovaného nařízení podléhá právním předpisům státu, který vyplácí jeho důchod. Protože stěžovatelka pobírá důchod ze Slovenské republiky, podléhá právním předpisům Slovenské republiky. Proto nepochybil, když rozhodl o zastavení řízení ve věci žádosti stěžovatelky o přiznání příspěvku na péči. Z těchto důvodů žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnosti zamítl.

Nejvyšší správní soud ze soudního spisu zjistil, že rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 11. 2007, č. j. 1623/SZ /07, stěžovatelka převzala dne 28. 11. 2007.

Dále Nejvyšší správní soud ze spisu zjistil, že stěžovatelka k podané žalobě přiložila kromě jiných dokladů i kopie rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 11. 2007, č. j. 1623/SZ/07, jímž žalovaný zamítl odvolání stěžovatelky proti usnesení Magistrátu města Karlovy Vary, odboru zdravotnictví a sociálních věcí ze dne 2. 10. 2007, č. j. 31011/OZSV/07. Tímto usnesením bylo zastaveno řízení ve věci žádosti stěžovatelky o přiznání příspěvku na péči a

jeho kopie byla k žalobě rovněž přiložena. Dále stěžovatelka přiložila i kopie své korespondence s Českou správou sociálního zabezpečení a Sociální poistovňou Bratislava.

Žaloba spolu s usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2008, č. j. Na 14/2008 – 14, byla doručena krajskému soudu dne 7. 2. 2008.

Usnesení krajského soudu ze dne 13. 2. 2008, č. j. 17 Ca 4/2008 – 18, jímž byla stěžovatelka vyzvána k doplnění, upřesnění a konkretizaci žaloby, si stěžovatelka převzala dle přiložené doručenký dne 18. 2. 2008.

Doplnění žaloby ze dne 4. 3. 2008 adresované krajskému soudu stěžovatelka osobně doručila téhož dne na Okresní soud v Karlových Varech.

Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů; zkoumal při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že **kasační stížnost je důvodná**.

Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že předmětem jeho přezkumu je v této věci pouze otázka, zda krajský soud postupoval správně, když žalobu stěžovatelky odmítl podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. pro neodstranitelné nedostatky podmínek řízení, nikoliv otázka důvodnosti stěžovatelčiny žaloby. V posuzované věci se jedná konkrétně o otázku, zda stěžovatelka doplnila či nedoplnila žalobní body ve lhůtě, kterou k tomu stanovuje § 72 odst. 2 věta třetí s. ř. s., která umožňuje žalobci „rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body jen ve lhůtě pro podání žaloby.“ Dále je zapotřebí v posuzované věci přezkoumat, zda v žalobě označené rozhodnutí bylo skutečně označeno tak, že z tohoto označení nebylo možné zjistit, o jaké rozhodnutí se jedná.

K problematice posuzování náležitostí žaloby proti rozhodnutí správního orgánu v řízení podle ustanovení § 65 s. ř. s. a násl. existuje bohatá soudní judikatura. V první řadě je třeba konstatovat, že v řízení o žalobě se uplatňuje dispoziční a koncentrační zásada. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu musí žaloba obsahovat nejen obecné náležitosti podání stanovené v § 37 odst. 2 a 3 s. ř. s., ale zejména základní náležitosti žaloby vymezené v § 71 odst. 1 písm. a) až f) s. ř. s., přičemž zároveň musí obsahovat alespoň jeden žalobní bod (viz blíže např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2004, č. j. 4 Azs 3/2004 - 48, dále také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2003, č. j. 2 Azs 9/2003 - 40, přístupné na www.nssoud.cz). Žalobce má v řízení břemeno tvrzení, je tedy povinen uvést důvody, pro něž požaduje zrušení napadeného rozhodnutí správního orgánu. V důsledku působení koncentračního mechanismu uvedeného v ustanovení § 71 odst. 2 s. ř. s. však může svou povinnost tvrzení realizovat pouze ve lhůtě pro podání žaloby. To znamená, že žalobci je umožněno vznášet skutkové a právní argumenty proti napadenému rozhodnutí správního orgánu jen v zákonem stanovené lhůtě pro podání žaloby, která v posuzované věci činila dva měsíce ode dne doručení napadeného správního rozhodnutí stěžovatelce v souladu s ustanovením § 72 odst. 1 s. ř. s. Judikatura Nejvyššího správního soudu konstantně zastává obecný názor, že neobsahuje-li žaloba zákonné náležitosti a žalobce na výzvu soudu k odstranění vad podání a po poučení o následcích reaguje podáním, které zákonem požadované náležitosti rovněž

neobsahuje, a v řízení nebylo možno pro tento nedostatek řízení pokračovat, soud žalobu odmítne (§ 37 odst. 5 s. ř. s., viz blíže rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2004, č. j. 4 Ads 37/2004 - 42, přístupný na www.nssoud.cz). To platí i tehdy, neobsahuje-li žaloba ani po případném doplnění žalobce žádný žalobní bod.

Na druhé straně ovšem nelze smysl a účel koncentračního mechanismu zakotveného v ustanovení § 71 odst. 2 s. ř. s. vykládat příliš extenzivně, neboť je třeba mít na paměti, že tento mechanismus podstatným způsobem zasahuje do práva žalobce na přístup k soudu, a tedy na poskytnutí spravedlivého pořadu práva v jeho věci (srov. čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, vyhl. pod č. 209/1992 Sb., a dále čl. 36 Listiny základních práv a svobod). Nejvyšší správní soud, vědom si ústavněprávních konsekvencí aplikace předmětného ustanovení § 71 s. ř. s., dospěl v usnesení rozšířeného senátu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003 - 56, (přístupné na www.nssoud.cz) k názoru, že „...soudy jsou nezávislé a nestranné státní orgány, které usilují o nalezení spravedlnosti rozhodováním v konkrétních věcech a které nemohou odmítnout zabývat se určitou věcí ze zcela formálních či spíše formalistických důvodů, ale pouze z takových příčin, které poskytování soudní ochrany skutečně vylučují. Při výkladu mezi práva na spravedlivý proces, stanovených soudním řádem správním (např. náležitosti žaloby, lhůta pro její podání, procesní podmínky), je v souladu s čl. 4 odst. 4 Listiny základních práv a svobod nezbytné šetřit jejich podstaty a smyslu a nezneužívat je k jiným účelům, než pro které byly stanoveny.“ Tento pohled vycházející z obecných právních principů výkonu soudnictví je třeba brát v potaz i při používání koncentrační zásady v řízení o žalobě podle citovaného ustanovení § 71 odst. 2 věta třetí s. ř. s. v situaci, kdy nedoplnění žaloby o žalobní body vede soud k jejímu odmítnutí podle ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s., a to zejména tam, kdy by mohlo mechanickou aplikací koncentračního mechanismu dojít k popření práva na spravedlivý proces.

V posuzované věci hraje roli několik zásadních skutkových okolností, pro něž je Nejvyšší správní soud nucen použít druhý pohled na výše vyloženou zásadu koncentrace. V prvé řadě je třeba připomenout, že stěžovatelka podala žalobu, která měla skutečně málo zákonných formálních náležitostí a která pouze formálně naplnila pojem žaloby. Lze konstatovat, že žaloba měla pouze blanketní podobu a obsahovala i nepřesnost co do označení napadeného rozhodnutí. Za rozhodnutí stěžovatelka označila rozhodnutí Krajského úřadu Karlovarského kraje o zamítnutí žádosti o přiznání příspěvku na péči podle zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, ve znění pozdějších předpisů, č. j. 31011/OZS/07, vydané dne 3. 10. 2007. Současně však připojila rozhodnutí Krajského úřadu Karlovarského kraje ze dne 23. 11. 2007. Stěžovatelka podala žalobu místo k příslušnému krajskému soudu Nejvyššímu správnímu soudu, který ji svým usnesením ze dne 17. 1. 2008, č. j. Na 14/2008 - 14, postoupil tomuto soudu k řízení. Je podstatné, že žaloba byla spolu s tímto usnesením Nejvyššího správního soudu doručena krajskému soudu dle jeho podacího razítka dne 7. 2. 2008. Dvoutříměsíční zákonná lhůta k podání žaloby přitom stěžovatelce běžela v souladu s ustanovením § 72 odst. 1 s. ř. s. ode dne 29. 11. 2007 (tj. následujícím dnem po dni, kterým jí byla doručena). Podle ustanovení § 40 odst. 2 s. ř. s. lhůta stanovená podle měsíců skončí dnem, který určil počátek lhůty, což znamená, že v tomto případě skončila dvoutříměsíční lhůta pro podání žaloby a zároveň i pro doplnění žalobních bodů či rozšíření žaloby dnem 28. 1. 2008. Z tohoto výkladu je zjevné, že dne 7. 2. 2008, kdy krajskému soudu byla doručena žaloba, již stěžovatelce dvoutříměsíční prekluzivní lhůta pro doplnění žalobních bodů marně uplynula.

Pokud tedy krajský soud chtěl naložit s podanou žalobou tak, že ji odmítne z důvodu, že žaloba neobsahuje ani jeden žalobní bod, mohl tak učinit bez dalšího již v momentě, kdy mu žaloba byla postoupena Nejvyšším správním soudem, neboť lhůta k doplnění a rozšíření žaloby o žalobní body stěžovatelce již marně uplynula. Krajský soud ovšem takto nepostupoval a vyzval stěžovatelku svým usnesením ze dne 13. 2. 2008 k doplnění a konkretizaci žaloby, kde mj. stěžovatelce uložil, aby „*byly doplněny žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobkyně napadený výrok rozhodnutí za nezákonný nebo nicotný*“. K doplnění, opravě a konkretizaci žaloby krajský soud stěžovatelce stanovil soudcovskou lhůtu 15 dnů ode dne doručení tohoto usnesení. Jelikož dle připojené doručky bylo předmětné usnesení doručeno stěžovatelce dne 18. 2. 2008, připadl konec stanovené lhůty na den 4. 3. 2008. Tohoto dne stěžovatelka osobně podala u Okresního soudu v Karlových Varech své podání označené jako „Doplnění k usnesení krajského soudu v Plzni ze dne 13. 2. 2008 pod sp. zn. 17 Ca 4/2008“, v němž uvedla celou řadu žalobních bodů, navrhla důkazy i žalobní petit. Z podacího razítka je zřejmé, že toto podání bylo ke krajskému soudu doručeno cestou Okresního soudu v Karlových Varech dne 7. 3. 2008.

Nejvyšší správní soud uvážil všechny tyto skutkové okolnosti a dospěl k následujícímu závěru. Krajský soud svým postupem podle ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s. (výzvou stěžovatelky k doplnění a konkretizaci žaloby) vyvolal ve stěžovatelce oprávněné očekávání, že provede-li stěžovatelka tuto opravu v souladu s jeho pokyny ve stanovené lhůtě, bude její žaloba meritorně posouzena. Přitom však již v té době si krajský soud musel být vědom, že k případnému doplnění žalobních bodů nebude moci v souladu s přísnou koncentrační zásadou vyjádřenou v ustanovení § 71 odst. 2 věta třetí s. ř. s. přihlédnout. Doplněním stěžovatelky, které mu bylo doručeno před vydáním rozhodnutí, se krajský soud vůbec nezabýval s poukazem na to, že žaloba neobsahovala žádný žalobní bod. Jak Nejvyšší správní soud již dříve konstatoval, takový pro stěžovatelku „překvapivý“ postup odporuje principu legitimního očekávání a předvídatelnosti soudního rozhodování, jakož i principu důvěry občanů v právo. Nejvyšší správní soud konstatuje, že za této situace nebylo na místě žalobu odmítnout pro neodstranitelný nedostatek podmínek řízení podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. (viz k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2006, č. j. 2 Afs 218/2004 – 41, přístupný na www.nssoud.cz), neboť by takový postup byl v rozporu nejen se smyslem a účelem procesních norem soudního řádu správního jako prostředku k ochraně subjektivních práv adresátů veřejné správy, ale i se samotným veřejným subjektivním právem na spravedlivý proces. Doplnění žaloby ze dne 4. 3. 2008 bylo podáno v poslední den soudem stanovené lhůty a bylo adresováno Krajskému soudu v Plzni prostřednictvím Okresního soudu v Karlových Varech, přičemž obsahovalo žalobní body proti napadenému rozhodnutí žalovaného. Z těchto důvodů krajský soud pochybil, pokud se doplněním žaloby nezabýval, a ve světle skutkových okolností daného případu tak odepřel stěžovatelce nezákonně přístup k soudu.

Ohledně argumentace krajského soudu týkající se nesprávného označení napadeného rozhodnutí Nejvyšší správní soud připouští, že je pravdou, že stěžovatelka v žalobě označila jako napadené rozhodnutí nesprávně rozhodnutí Krajského úřadu Karlovarského kraje ze dne 3. 10. 2007. Ovšem vzhledem k tomu, že k žalobě byla doložena jak kopie prvoinstančního rozhodnutí, tak i napadeného rozhodnutí žalovaného o odvolání stěžovatelky, nemohl být krajský soud na pochybách v tom ohledu, který

z těchto orgánů je v předmětné věci žalovaným. Ostatně k témuž názoru již dříve dospěl Nejvyšší správní soud v již citovaném usnesení rozšířeného senátu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003 - 56, když uvedl, že „...jestliže žalobce označí v žalobě jako žalovaného správní orgán I. stupně, ale z obsahu žaloby je zřejmé, že brojí i proti rozhodnutí správního orgánu II. stupně, nejedná se o neodstranitelnou vadu, jež by měla vést k odmítnutí návrhu (§ 37 odst. 5 s. ř. s.). V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. není osoba žalovaného určena tvrzením žalobce, ale kogentně ji určuje zákon. Je tedy věcí soudu, aby v řízení jako s žalovaným jednal s tím, kdo skutečně žalovaným má být, a ne s tím, koho chybně označil v žalobě žalobce; zvláštní usnesení o tom soud nevydává (§ 53 odst. 2 s. ř. s. a contrario).“ Z obsahu spisu je nade vší pochybnost zjevné, že krajský soud považoval za žalovaného Krajský úřad Karlovarského kraje, s nímž tímto způsobem i v řízení komunikoval. Přes nepřesnost v žalobě označeného napadeného rozhodnutí tedy krajský soud nemohl mít ani pochybnosti o tom, které z přiložených opisů rozhodnutí je opisem skutečně napadeného rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že tato procesní pochybení krajského soudu zakládají ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. nezákonnost napadeného usnesení, neboť v důsledku těchto pochybení nebyly rozhodovací důvody napadeného usnesení zákonné. Z těchto důvodů Nejvyšší správní soud napadené usnesení zrušil a vrátil věc krajskému soudu k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 věta první s. ř. s.).

V něm bude krajský soud vázán v souladu s ustanovením § 110 odst. 3 s. ř. s. vysloveným názorem Nejvyššího správního soudu. Krajský soud tak bude povinen zabývat se stěžovatelčím doplněním žaloby ze dne 4. 3. 2008 včas podaným ke krajskému soudu prostřednictvím Okresního soudu v Karlových Varech. Ve světle žalobních bodů uvedených v tomto doplnění krajský soud meritorně přezkoumá napadené rozhodnutí žalovaného, jímž bylo rozhodnuto o zastavení řízení ve věci její žádosti o přiznání příspěvku na péči. Ve svém novém rozhodnutí krajský soud rozhodne i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti a odměně ustanoveného zástupce stěžovatelky.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. února 2009

Turková

JUDr. Marie

předsedkyně senátu